

*Európa! S.O.S.!**A népesedésről 44 év óta írott köteteim, cikkeim, előadásaim zárszava*

ave Our Souls! – Mentsétek meg lelkeinket! – kérdés, van-e még Európában ennek a kései vészjelnek értelme. S van-e értelme egyáltalán, hogy segítségért kiált az, aki csak magamagán segíthet? Vagy épp az ad értelmet az ilyen vészkiáltásnak, hogy már csak a Földön túl remélt hatalmasságokat éri el?

Negyvenegynéhány év óta írok, beszélek a falnak. Bár visszhangozott eleinte, igaz, ritkán egyetértéssel, annál szaporábban határozott visszautasítással. Nem is csak nacionalistának bélyegeztek meg, de fasisztának, amikor lelepleződtem, hogy alattomban azt számolgom, hányan születnek s hányan halnak meg Magyarországon.

Elöttem tucatnyi egykori kritika a mintegy félszáz közül. A hamisítások s egyéb büntetendő cselekmények vádjait nem idézem terjedelmük miatt. Hevenyészett leltár, csupán a tömörebb minősítésekről: „nacionalista”, „moralista”, „proudhonista”, „agresszív”, „voluntarista”, „epigon”, „nép- és fajtamegváltó”, „demagóg”, „haladásellenes”, „konzervatív” (korabeli jelentése: „maradi”), „túl-zó”, „türelmetlen”, „kokárdás”, „provinciális”, „korszerűtlen”, „fajmagyar”, „elveti a súlykot”, „a szólás lehetőségével visszaél”, „felelőtlen”, „diszkriminál”, „zavarosnál zavarosabb koncepciók”, „tendenciózus”, „léhaság”, „ambiciózus önkény”, „nyegle cinizmus”, „inszinuációk”, „embertenyészet”, „főhívatású rabszolgaság”, „nemzetiszínű pántlikákkal felcicomázott dogmatizmus” – az ilyen és hasonló, kiírtásomat célzó, megrovó jelzőket további néhány tucat kritikából nyilván szaporíthatnám, bár alig hiszem, hogy csak ennyit is elhasználtak volna hazai könyv szerzőjére évtizedek óta.

Amikor a pártkongresszus elfogadta és programba vette több fórumom előterjesztett javaslatomat a gyermekgondozási segélyről, megszigorodott és tettekre váltott az elutasítás, regényeimet olvasás nélkül vágta le a kritika, elfogadott kötetemet évekig jegelték a kiadók (az *Elfogultságaim térképét* 11 évig), a tizedrészét sem kaptam, teszem azt Berkesi ívhonoráriumának, céltáblájára tűzött ügyeletes Drakulának a kabaréaffia. Újságíró-gyakornokok rajtam köszörülték a tollukat, különös dühökkel feminista nők és gáláns gavallérjaik.

Volt tehát visszhang az első 10–15 évben; minél inkább akart nekem ártani, annál többet használt az ügynek az országos csatazaj. Sokan felfigyeltek a veszedelemre, hitték vagy nem hitték, de ismerkedtek-foglalkoztak velem. Túlságosan engem igazolt azóta az idő; mondhatok, írhatok most már akármit, a világűr fagyos csendje, némasága ölel körül és fojtogat. Hovatovább nosztalgiával gondolok azokra az időkre, amikor még annyian ki akartak a közéletből, a szellem világából irtani.

Ami a kiirtásomat illeti, továbbra is napirenden maradt, de ezt most már előbb-utóbb a természet végzi el – nyolcvanhatodik éves vagyok. Tartozom még annyival a lelkiismeretemnek, hogy a majd fél évszázados viaskodások nyersebb, őszintébb zárszavával ne maradjak örökre adós.

Visszhangot vert bennem Thomas Mann hajdani vészkiáltása a fasizmus fertőzetéről: „Achtung Europa!” – bár mai helyzetünkben az „Achtung” már kevés, végzetesen elkéshet az S.O.S. is.

Voltaképp zárszónak készült az első fogalmazvány, *S.O.S. Európa!* című írásom, 2005-ben. A terv szerint egy németországi alapítvány közölte volna, vitaindítónak. Valami okból elmaradt a közlés, tehát a vita is elmaradt: tágabb hazánk, Európa végpusztulása elkerülhető-e még... Végtevére az Örökségünk könyvsorozatban megjelent kötetem, a *Kóstoló* közölte az *S.O.S. Európát*, természetesen visszhangtalanul.

Megszokhattam már a vállrándító közönyt, de most nem hagy nyugton a lelkiismeretem: bűntárs lennék a belenyugvó hallgatással. Igenis, meg kell tennünk mindent, ami még megtehető ezeréves kultúrák, százmilliók önpusztításának, ha már nem is az elkerülésére, legalább a korlátozására.

Talán ezúttal is bízhatom abban, hogy sokakat felháborít majd ez a zárszó, annyi beszentelt politikai és szakmai panelnek ellentmond. Olyasmit érzek, mint 40–45 évvel ezelőtt: *amiről sokszoros próbával meggyőződtem, azt akkor sem szabad visszavonni, feladni, ha a támadások kereszttüzeiben egyedül maradok.*

Igaz, több tucatnyi kötetben is nehezen férne, amit erről a témakörrel évtizedek óta elmondtam és leírtam, de be kell látnom, könnyen felejthető figyelmeztetésnek sem volt elég. Tartozom tehát egy olyan zárszóval, amely nyersebben és keményebben mondja ki mindazt, amit ez idáig könnyebben elviselhetővé csomagoltam, öltöztettem az írásaimban: *a civilizáció halálos kórjai közül az első számúról, a legnagyobbbról.*

A XXI. század az emberi történelem alakításában meghatározó szerephez – meglehetősen szerephez – juttatja a népesedés kérdéskörét. Máris az egész világra kiható, merőben új helyzetet teremtett egyfelől a népességgrobbanás, másfelől a civilizált országok népességének növekvő iramú fogyása, elvénülése, s ezekre a világméretű új kihívásokra nem készült fel sem a politika, sem a tudomány, sem a közvélemény.

Abban az első számú, mindennél fontosabb közügyben, mely a társadalmak létét, fennmaradását szolgálja, az elméletben s a gyakorlatban feltorlódó félreértések, balhitek, ellentmondások világméretű elmezavar forrásai. Civilizált polgári társadalmak elvénülése, pusztulása ma már olyan iramú s olyan arányú, hogy közeledőben az a történelmi pillanat, amikor a pusztulás folyamata visszafordíthatatlanná válik, leghamarább Európában. Lehetőség ugyan volna a pusztulás fékezése, elkerülésére, de ez idő szerint nemcsak a szükséges erő hiányzik hozzá, egyelőre a szándéknak sincs meggyőző jele.

Ellenállásra, határozott, magabízó védekezésre nem számíthatunk. A jelenérdek szolgáltatának végképp elkötelezett, a feltétlen népszerűségnek kiszolgáltattott poli-

tika, sajtó, törvényhozás erre teljességgel alkalmatlan és képtelen. A távlatokat s a jövőt csak kellő önmegtartóztatással s olykor próbatevő áldozatokkal lehet szolgálni, ám áldozatok megkövetelése, élősdi hajlamok korlátozása, fogyasztói igények fegyelmezése nem terem népszerűséget sem a pártoknak, sem a sajtónak. Példa lehet erre a magyarok öngyilkos tehetetlensége: fél évszázaddal ezelőtt váltott elégtelenre a születésszám, több mint 700 ezerrel apadt a lakosság száma azóta, legálisan és illegálisan már az anyaméhben nyolc milliányi nyilvántartott és nyilvántartásban sehol sem szereplő magzatot gyilkoltak meg; ostromolják a világ-rekordot a lakosság elvénülésében is, ám ezzel az iszonyatos önpusztítással érdemben, kellő színvonalon, igazolható eredménnyel fél évszázad óta nem foglalkozott sem a politika, sem a tudomány, sem a közvélemény.

Ma sem foglalkoznak vele. Azt tervezgetik inkább, hogy a fogyatkozó sajtó utódok helyett import utódokra építik az ország jövőjét, s már elkészült a terv egymillió ázsiai betelepítésére. Megfontolt nemzetgyilkolás természetesen ez a terv, olyanok részéről, akiket Kádár–Aczél rendszere nevelt nemzetgyilkolásra, s ők maguk vallják, hogy a testüket „már a nemzet szó hallatára is piros-fehérvörösdi kiütések lepik el” (*Hírszerző*, 2007–03–22.).

A *The Economist* annak idején beszámolt arról a brüsszeli konferenciáról, mely Európa jövőjét mérte fel. Az ENSZ előrejelzése szerint a világ népessége 2050-re közel 9 milliárdra nő, miközben Európáé jelentősen csökkenni fog. Az olaszok például az előrejelzés szerint 57,5 millióról 45 millióra fognak. Németország jelenlegi 80 millió körüli népességszámát a század végére 25 millióra becsülik. „Európa lassan, de elkerülhetetlenül eltűnik a történelemből” – összegezi a beszámoló.

Sokáig nem mertem hinni magamnak. Csodálatosan megiramlott a szellemi fejlődés tömegméretekben is, de különösen a tudományok előretörése gerjeszti mozgásba, folyamatos változásba a világot. Kutatóintézetek ezrei parcellázzák fel a természetet, az emberiséget, a világuirt, alig körülhatárolható kutatási területükkel – lehet egyáltalán magyarázata annak, hogy a civilizáció halálos kórjával, a civilizált társadalmak első számú közgondjával érdemben, tudományos érvénnyel nem foglalkozik közülük senki? Az egyházak természetesen emlegetik a veszedelmet a lélek, az erkölcs, a lelkiismeret dimenzióiban, egyik-másik művészi alkotás felvázolja nyomasztó látomásait az agóniáról, de tudományosan igazolt okokról, már elkerülhetetlen következményekről, gyógyjavallatokról szó sem esik.

Ehhez a pusztító halálos kórhoz képest totális és liberális, tekintélyuralmi és demokratikus rendszerek, pártok, hitek, világnézetek véres háborúja is bolhacirkusz, ennek az első számú társadalmi közgondnak a semmibe vételével az önpusztítás társtettesévé züllik politika, gazdaság, művészet, tudomány. Gyógyítani a halálos kórt, felszámolni a pusztulás szaporodó gócait, de még az elszánt kísérlet is erre többet adna az emberiségnek, mint akárhány tucat Nobel-díjas alkotás.

A társadalmak létének és fennmaradásának fő törvénye az élet és a javak újratermelése a kor színvonalán. Alsó határa az életképességnek a szinten tartás, amikor a halálozásokat a születések pótolják. Az igazságos tehermegosztás megköve-

telné, hogy tehetsége, képessége szerint mindenki vegyen részt a javak újratermelésében a kor színvonalán, s az élet újratermelésében – emberi minőségében is – pótolja, örökítse át önmagát, ámde ezt a kétségkívül helyes elvet a gyakorlat sohasem igazolja. Hiszen a legjobb esetben is ezt a normát csak ép, egészséges emberek teljesíthetnék. Háborúkban, katasztrófák következtében is sérül a fő törvény, csorbul az életképesség, de kellő távlatban ez gyógyítható.

Az újratermelés össztársadalmi feladat, de terheinek a vállalása és megoszlása korántsem egyenlő. Mindig voltak, akik egészségi vagy egyéb személyes okból akarva sem vehettek benne részt kellő arányban, és mindig voltak – nyilván mindig lesznek is –, akik szándékolatlan kerülnek a munkát s a szülés-nevelés költségeit, terheit.

Természetesen az újratermelés fő törvényének a teljesítése alól „akaratlagosan” bárki csak mások – a teljesítők – rovására vonhatja ki magát, s az élőködésnek ez a formája mindig is sértette a közérdeket, igazságtalan előnyök és hátrányok igen bő forrásaként, de bizonyos határig az egyebekben életképes társadalomnak ez a „kálója” nem okozott leküzdhetetlen zavart. Növeli ugyan a társadalom terheit az élőködés, csökkenti életszínvonalát, de szokás ezt elviselni, míg a túlteljesítők valamelyest pótolják a hiányt.

Évszázadokon át a „javak újratermelése” volt a nagycsaládok, a törzsek, nemzetségek, társadalmak próbavető gondja. A munkamegosztást s a javak elosztását hatalmi, származási, alá-fölé rendeltségi viszonyok alakították, előnyökkel, hátrányokkal, előjogokkal, alárendeltségekkel átszőve, de ezek a fő törvény érvényesülését általában nem veszélyeztették. A nyomor, az elnyomás, a kiszolgáltatottság felkeléseket, lázadásokat, forradalmakat robbantott ki, amelyek vagy ritkították az igazságtalant, vagy épp szaporították, de a társadalmi, a kulturális, a gazdasági fejlődést nem vetették vissza hosszabb időre. Anyagi ellátottságában, szellemi színvonalában egyre gyarapodott az emberiség, fejlődött igazságérzetében-tudatában is. Civilizálódó része mind nehezebben viselte az alávetettséget, mind kevésbé tisztelte az előjogokat, s kezdte megvetni a munkátlan életet, az élőködést másokon. Marx és Engels fellépése nyomán egy igazságosabb társadalom ígézetével százmilliókhoz ért el a mozgalomra rátelepedett hatalmi manipuláció.

A javak újratermelése és elosztása végig az emberi történelemben kimeríthetetlen forrása volt igazságtalanságoknak, tehát háborgásoknak is, de életképes társadalmak létét, fennmaradását a munkakerülő élőködés nem veszélyeztette. Noha mindmáig sokan kivonják magukat a „javak” újratermeléséből, a társadalom a túlteljesítések révén nemcsak pótolja a hiányt, de gyarapítja az örökölt javakat, bővíti az újratermelést. Sok ezer év óta a jövedelemelosztás igazságtalanságaival, a munkakerülő élőködéssel együtt él, fejlődik, gyarapodik az emberi társadalom.

Az *élet újratermeléséről* az ösztönök gondoskodtak leginkább, szorongató közgonddá a népesedés helyzete csak a modernnek nevezett társadalmakban változott. A nyelvében, hitében, kultúrájában, hagyományaiban, társadalmi berendezkedésében különböző embervilág felségterületein a jelent „kizsákmányoló” népességrobbanás teljes ellentmondásban áll a jövőt „kizsákmányoló,” vénülő, fogyatkozó, civi-

lizáltak nevezett országokkal... Józan ésszel felfogni sem lehet, hogyan, milyen nemtörődöm közönnyel készülődnek kollektív öngyilkosságra az európai civilizáció népei, a halál kultúrája hogyan gázolja le az élet kultúráját (II. János Pál) a politikában, a tudományokban, a művészetekben, a gazdasági-társadalmi berendezkedésben. Ezen a terepen a pusztulás hatékony ellenállásba már alig ütközik, hiszen a társadalom valószínű többsége – tudva-tudatlan – már megadta magát a sorsnak, a felsőtétlő végzetnek, s beletörődve a pusztulás elviselésébe, ezzel szolgálataiba szegődött.

A maga egészében felelős a társadalom a jövő teherbíró megalapozásáért, s a részvételre ebben a munkában a gyermektelenek számára is bőven kínálkozik alkalom. Családi keretek között is, a közéletben is sok gyermektelen besegít, minőségi többlettel pótolja a mennyiségi hiányt. A jövő munkása a hivatásának élő tudós, művész is, meglehet a gyermektelen tanárnő egész életét a jövő nemzedékek szolgálatában égeti el. Viszont az „akaratlagos” élőködők okozta hiányt megsínyli, megszenvedi a társadalom, leghamarabb az elvényülésben. A teljes termékenység mutatója a kívánatos 2,10–2,20 helyett szinte egész Európában 2,00 alá szorult – egyedül Albánia haladja meg a normát, s leginkább Izland közelíti (2,04). A 2004-es adatok szerint Írország 1,93, Franciaország 1,91, Norvégia 1,82. Leginkább eltávolodtak a normától Belorusszia (1,20), Ukrajna és a Cseh Köztársaság (1,22), Lengyelország (1,23, 1990-ben még 2,05). Magyarország az utóbbi években 1,23 és 1,35 között... Akár a munkát kerülik sokan, akár a családalapítást, gyermekek vállalását, az élet pusztul, nemcsak mennyiségben, minőségében is. Vészesen szaporodnak az „akaratlagos” gyermektelenek („szinglik”), hazánkban az arányukat egy hetilapunk 20 százalékra becsüli –, s évről évre fogyatkoznak a „túteljesítők”.

Az élet átörökítésének értelmezésére Andorka Rudolf szövegét normának fogadhatjuk el: „Családonként átlagosan két gyermek nem elég a népesség egyszerű reprodukciójához, mert a csecsemő és gyermekhalandóság következtében egy-egy korosztály három százaléka elvész a propagatív életkor elérése előtt, a nőknek mintegy öt százaléka hajadon marad a szülőképes életkor végéig, továbbá kb. öt százalékuk egészségi okok miatt nem képes gyermeket szülni, továbbá vannak olyan nők, akik hasonló egészségi ok miatt nem szülhetnek második gyermeket. Az egyszerű reprodukcióhoz mindenképpen szükséges tehát, hogy a házas nők egy része három vagy annál több gyermeket hozzon világra.”

„A népesedés alakulása befolyásolhatatlan” – állították sokszor nemzetközi, tudományosnak nevezett tanácskozások hangadói, elárulván ezzel mindenre kiterjedő tájékozatlanságukat. Minthogy ennek az állításnak ellentmond minden, ami mérhető. Keresve sem találhatnánk a befolyásolhatóságra meggyőzőbb példát, mint amilyennel az Európát fenyegető népesedési csőd eredőinek áttekintése, diagnózisa szolgál.

Még egy kurta vázlatban is jó kétszáz évvel ezelőtt kell kezdenem ezt az áttekintést.

Adam Smith, a közgazdaságtudomány klasszikusa az 1700-as években kifejtette (később Malthus, Ricardo ugyanígy), hogy a munkabérnek fedeznie kell a munkakerő napi és távlati újratermelésének a költségeit a kor színvonalán. Tehát nemcsak a munkást illeti a munkabér, hanem családját is, feleségét, gyermekeit (mint a korabeli, sokkal általánosabb, természetbeni bérezés). Elméletben azóta sem cáfolta ezt meg senki, de a gyakorlat a bérből, fizetésből élők esetében hamar rácaffolt: bárki magára költhette munkabérének azt a részét is, mely a feleséget, gyermekeket illette – kivált, ha nem is volt családja –, így akár megháromszorozhatta élet színvonalát. Mégsem vált tömegessé akkoriban ez a sikkasztás, sok egyéb okból azért, mert a családalapítás adta meg a tisztas emberi rangot.

Kétszáz év eltelt. S hogy mennyire elsikkadt közben a munkabérből a családot, a gyermekeket illető hányad, arra felhozhatom példának egy pályatársam háborgásait: „Nem mindenki óhajtja a családban a gyereket. Vannak olyan beállítottságú emberek is, akiknek nem a gyerek jelent örömet... Szólamokat pufogatni persze lehet, de az igazság mégiscsak az: civilizált társadalomban, ahol az ember már nincs vak ösztöneinek és a természet törvényeinek alárendelve, az egyén szempontjából a gyerek lehet önző érdek, felelőtlenség, vagy többségében – merjük kimondani – *hobbi* (tehát: *magánügy*), mint teszem azt a bélyeggyűjtés, a kutyatartás stb. Ha pedig hobbi – és nyugodtan elfogadhatjuk, hogy az –, ezt mindenkinek *önerejéből* kell finanszíroznia! A gyerek tehát *öncélú* kedvtelés, amelyben manapság a közösség szempontja semmiféle szerepet nem játszik... A nemzet pedig nem fog kihalni, emiatt nem kell aggódnunk, mindig lesznek olyanok, akiknek a gyerekek a hobbijuk, mint ahogyan kutyabarátok is mindig vannak, ha nem is kapnak *kutyapótlékot és kutyáolat...*”

Pályatársam munkabérében tehát már nem volt helye a családfenntartás, a gyermeknevelés költségeinek, legfeljebb is hobbi minőségében „finanszírozva” nemcsak a bélyeget, a kutyát, olykor a családot, a gyereket is. Vallott felfogása szerint, amely felfogás kétségkívül a „modern világ” uralkodó szemléletét tükrözte...

Bár nem ellentmondások nélkül. Mert voltak (jelenleg is sok helyen vannak) olyan hatályos jogszabályok, melyek szerint a munkabér igenis tartalmazza a gyermeknevelés költségeit, amely tehát nem a munkást illeti, hanem a családját, gyermekeit (lásd: gyermektartás stb.) ugyanakkor voltak (jelenleg is sok helyen vannak) olyan hatályos jogszabályok, melyek szerint a munkabér igenis teljes egészében a munkást illeti, kivált a két keresőre átépült családban (pl. adótörvények). Viszont a családi pótlék, a gyermekintézmények, „családtámogatások” rendszere abból indul ki, hogy miután az előbbi kettő ellentmondását – csak a munkást illeti a munkabér? a családot is? – a gyakorlat nem oldja fel, szükség van az elméleti megalapozást ugyan nélkülöző, de hasznos reálpolitikára, tehát valamelyes költségtérítésre ilyen-olyan „juttatás” formájában.

Negyven évvel ezelőtt a sztálini „politikai gazdaságtan” friss kiadású egyetemi tankönyvéből mind a három – egymást kizáró – föltevésre idéztem érveket s ellenérveket is.

Azóta sem tisztult az elmezavar. Parlamenti párt vallja jelenleg is Magyarországon, hogy alanyi jogon családi pótlékra semmi szükség, végtére a gyermekvállalás

teljességgel magánügy, hobbi, az „örömfogyasztás” egyik fajtája, amely semennyiben sem különbözik más egyéb fogyasztói döntésektől. Külön figyelmet érdemel, hogy noha ez a szemlélet általában csak a féktelen önzés, a gáttalan élődsi hajlamok politikai vetülete volna, a népesedés tragikus állapotát, fél évszázados hanyagolását tekintve Magyarországon a *népirtás* erőltetésével azonos.

Rövidre zárva: ezek csak szerény példák arra, milyen világméretű elmezavar támadt kétszáz év alatt a munkabér elidegenedéséből. A gyermeknevelés költségfedezete, melyet a közgazdaságtudomány klasszikusai még a jövedelemelosztás legfontosabb rovatába építettek be, nyomtalanul elsikkadt a jövedelemelosztásból. Hazug címszavakkal – „segély”, „pótlék”, „juttatás”, „támogatás” – számúzták a szociálpolitika egyik alrovatába, a „ha jut rá pénz” tartománya ez, hajléktalanok, elesettek, gondozottak, nyomorgók közé besorolást kaptak a többgyermekes családok is. A Hivatal ugyan kétségkívül hobbinak tartja a gyereket („aki vállalta, tartsa is el!”), de hasznos hobbinak, méltónak némi kedvezményre, támogatásra.

Ez a szemlélet első számú közügyünket a szociálpolitika guberálóknak fenntartott roncstelepére számúzi, szánalomra méltó elesettek közé a könyörületre, alamizsnára méltónak ítélt gyermekes családokat. Pedig a szociálpolitika rovataiba a „rászorultság elve” és a „ha jut rá pénz” gyakorlata alapján csak a társadalom szükségleteiből fér annyi amennyi, de semmiképp sem fér a társadalom *létszükséglete*.

Első számú közügyünket, a létezés-megmaradás ügyét a szociálpolitika alrovatára testálni annyi, mintha a parasztember a vetőmagot az ocsúból vételezné, s abból a szemetes maradékból, amit a család élmezése, ruházkodása, adózása, sűrgető beruházásai, jóleső szórakozásai után még a hombár fenekéről összesöpör.

Szerte Európában elégtelen a születésszám, elvénülőben a kontinens lakossága. A brüsszeli értekezlet jóslata teljesülőben. Az aktívak-inaktívák – tehát a keresők-eltartottak – aránya folyamatosan romlik, már Írországból is az „elégtelen” tartományába süllyed a „teljes termékenység” mutatója. A fogyás egyben az előregedést jelenti, de ezzel sosem számolnak, akik a fogyást szinte kívánatosnak vélik. Egyáltalán, az elvénülés gyilkos veszedelmeiről mit sem tud a közvélemény, érdemben nem foglalkozik vele sem a sajtó, sem a közoktatás, sem a tudomány, legkevésbé a politika. Neoliberális doktrinerek – napjaink legkártékonyabb elitje – a nacionalizmus, a rasszizmus, sőt a fasizmus vádjával maszatolták be még a demográfia tudományát is, s az első számú emberi sorskérdést ezáltal mintegy *tabusították*. Talán ezért kerülnek meg ezeket a szorongató közgondokat mindmáig a közélet szapora oknyomozói. Szó sem igen esik arról, hogy az elvénülés folyamatosan rontja a termelők-eltartottak arányát, tehát az életszínvonalat, lenyomja a reálbért, a reálnyugdíjat a fiatalabb népességű, hasonló szervezettségű, színvonalú gazdasághoz képest. Elviselhetetlenné növeli a *társadalmi rezsit*, tehát a külpiacon folyamatosan romlanak a cserearányok, a sokat emlegetett „szabad verseny” – biztos vereség. Lohad a vállalkozói kedv, sorvad az innováció, szűkül a „merítőbázis”, ritkulnak a tehetségek. Nyomott, szorongó, rossz a társadalmi közérzet, ködbe vesznek a távlatok, az „éljük a mának” szemlélete uralkodik el.

II. János Pál írta, az *Élet Evangéliumában*: „Mindenkinek rá kell döbbsennie, hogy a jó és a rossz, a halál és az élet, a halál kultúrája és az élet kultúrája közti hatalmas és drámai összeütközés előtt állunk.” Az elvénülő társadalomban már az *életellenes* erők a főszerep, voltaképp maga a társadalom vált életellenessé. Hiszen az emberi lét alapkonfliktusa voltaképp az élet igenlése és tagadása, az adott korszerű, és gyakran nehezen felismerhető formákban. A politikai harcok lényege is az életigenlő és az életellenes erők küzdelme, s ebben a küzdelemben könnyen eltévedhet, aki csak a „jobboldali”, vagy a „baloldali”, csak a „nemzeti” vagy a „kozmpolita” mündérokrol ítélt, csak azokra figyel. Korunk legvalóságosabb „kétpártrendszer” ez, megosztja a pártonkívüliek társadalmát, de frontja átvonul belül a pártokon is, melyek csak annyiban különböznek egymástól, milyen arányban tömörül – nem annyira a tagságuk, inkább a vezérkaruk – a megmaradás pártján, s milyen arányban – akarva-akaratlan, tudva-tudatlan – a pusztulásén. Mert az élet és a halál, a megmaradás és a pusztulás pólusai köré rendeződnek – nem ám csak a népesedésben! –, e pólusokra tájolódnak az ilyen-olyan hatalmi törekvések, politikai, ideológiai tusák, hitviták, manipulációk, a gazdaság, a kultúra szövedékei a parttalan közélettől a hétszázmillió magánéletig.

A lenni vagy nem lenni? nagy kérdését ezúttal egy kontinens népe teszi fel magának, s ehhez képest az ideológiák, a közhatalmat védők és ostromlók háborúskodása valóban bolhacirkusz, mert az efféle tusák és minden tartozékuk alá van rendelve a megmaradás és a pusztulás erőtereinek. A társadalmakat megosztó két pártok fölötti „pártnak”, a megmaradásénak és a pusztulásénak.

Könnyű felismerni az egyneműek házasságának életellenes lényegét, s az egynemű párok örökbefogadása – tehát: ifjúságrontó – jogigényében az életellenest. (Más kérdés, milyen jogrend az, amelybe életellenes jogigények beépíthetők.) Hasonló a helyzet a droglegalizálás követelésével is. (Természetesen az alkoholizmus meg a dohányzás is életellenes, s noha ezektől a jogszokássá vált káros szenvedélyektől tiltással aligha szabadulhatunk, a legkevésbé sem adnak jogalapot még károsabb szenvedélyek legalizált terjesztésére.)

Életellenes természetesen a művi abortusz is, és ne egyedül a legyilkolt magzatra gondoljunk. És ne csak arra, hogy a küret után az anyát gyakran támadják testi szövödmények. Kevésbé ismeretes, hogy a lelki szövödmények is gyakoriak, s olykor veszedelmesebbek. Bűntudat, szétesett kapcsolatok, frigidity, depresszió. Az abortált gyermek rémálmodokban hosszú évekig vissza-visszatér. Hajlam az önbüntetésre; amerikai adatok szerint az abortuszon átesett nők öngyilkossági kísérlete kilencszerese az átlagnak. Az abortuszok legalizálása után a tizenévesek „suicid rátája” 500 százalékkal nőtt.

Ezek a példák is jelzik, hogy a korunkbeli doktriner mánia – többnyire „liberális” álruhában – a jog nevében támad: s a jogrendbe igyekszik beépíteni, sőt emberi alapjoggá avatni népszerűvé zülleszthető, életellenes devianciáit. Hogy bíróság elé citálhassák – „diszkrimináció”? „gyűlöletkeltés”? vádjával – azt, aki a joggá felkent abszurditást az élet védelmében visszautasítja. (Mintha a fertőzés „szabadság-

jogával” ruháznák fel az AIDS-es beteget, aki feljelenthető, büntető perbe hívhatná az ostromának ellenállót, mondván: megsértette emberi jogait.)

Tudatosan, szándékoltan és szélsőségesen életellenes a sterilizáció.

Eltökélt gyerekirtás, melyet az Alkotmánybíróság többségi határozata és a Parlamentben a baloldali koalíció többségi döntése szilárdan beépített a magyar jogrendbe. Élethosszig nemcsak feljogosít, hanem éppenséggel kényszerít az élet átörökítésének végleges megtagadására, a legkártékonyabb – minden eddiginél kártékonyabb – gyilkos élőködésre. (Magyarország mai helyzetében ez a népirtás „joga”.)

Életellenes a nyugdíjrendszer, amely öngyilkos érdekvizonyokat kényszerít a társadalomra. Egyfelől nagy körültekintéssel, törvényes szankciókkal biztosítja a jogot az öregkori ellátásra-eltartásra, másfelől, megkerülve a lényegét, a legkevesebb figyelmet sem szánja arra, világra jönnek-e azok a kellő létszámú, a kor színvonalán fölnevelt utód nemzedékek, amelyeknek a munkából kiöregedettek majd jogigényüket benyújthatják. Sőt túl ezen a figyelmetlenségen, még önpusztító ellenérdekeltségeket is teremt maga a rendszer: jóval magasabb nyugdíjjal jutalmazva általában azokat, akik nem vállalnak eltartó utódot, ne hátráltassa karrierjüket, alig elviselhető hátrányokkal sújtva általában azokat, akik nevelnek, azokat meg sok esetben kizárva a nyugellátásból, akik túlságosan belemerültek az utódnevelésbe. Az egymást váltó nyugdíjrendszerek barkácsolói képtelenek felfogni: az öregkori ellátás-gondozás alapja a kontinuitás, a társadalmi folyamatosság, s ez nem csupán a javak újratermelésén nyugszik, legalább annyira az élet újratermelésén is.

(Hírlapi vitából: „Befizettem a járulékot, igenis, megillet a nyugdíj, az ellátás!” Hozzászólásból: „Még ha papírpénzben rakta félre, a fűtőértéke annak is roppant kevés”.)

Életellenes a médiára – elsősorban az elektronikus médiára – bízott szocializáció.

Évezredekben át mindenek előtt a család szocializálta a gyermekeket, az ifjúságot, az új nemzedéket. Hanyagolva most egyéb szervek, tényezők betársulását a szocializációba, csak a mai végeredményt nézzük: a média, elsősorban a televízió, átvette a szocializálás főszerepét, bősséggel szolgáltatván az „eszményeket”, egyáltalán a követendő mintákat, példákat, magatartásformákat. Nagyotmondásnak tetszik, bár meggondoltan vallom: a sajtószabadsággal ocsmány módon visszaélő, az életellenes hatásadásban, az ösztönvilág hergelésében gátlástalan tévé meg lehet egyedül is képes társadalmak elpusztítására. Kártékonykodása, züllesztése a legteljesebb szabadságot – végtére is: a sajtószabadságot – élvezti.

Szekularizáció. Igaz, régebbi keletű a polgári társadalmak eltávolodása, elidegenedése az egyházaktól, de a Szovjetunió hatalmi és vonzáskörében a mintegy államvallássá avatott ateizmus nemzedékeket nevelt párhívvé, és a pártistenek bukását követő kiábrándulás, nihil, erkölcsi leépülés, értékvákuum kivált az utóbbi évtizedekben társult az életminőséget roncsoló erőkhöz.

Az életellenes, az évtizedek óta szívósan forgalmazott, reklámozott értékrendet – jólét, kényelem, szórakozás-élvezkedés a csúcán – magáévá tette a társadalmak nagy többsége, legkivált azok a fiatal korosztályok, amelyeket már jórészt a média szocializált, tehát nevelt is, pontosabban: *elnevelt*. Szélső esetben olyan lealjasult

élősdiekké, amelynek az „akaratlagos gyermektelenség” mozgalmárjai. Felmérések sora igazolja, hogy a tizenévesek kilenczeted részének megnevezett életcélja az anyagi siker, a vágyva-vágyott karrier mércéje, hitelesített mutatója is a jólét, a meggazdagodás. Európa-szerte beléjük táplálva tehát a sugalmazott értékrend szentháromsága – jólét, kényelem, szórakozás-élvezkedés –, amely a legfőbb értékek csúcsára emelve oly mértékben életellenes, hogy gyermekeket vállalni és nevelni csak megtagadásával lehet.

Nem ismerhető fel viszont könnyen, hogy a halálbüntetés tilalma is életellenes. Gondoljuk meg, egy ország önvédelmét hogy lebénítaná, ha kiterjesztenék ezt a tilalmat a határon túlról támadókra is. Pedig azoknak a kezéhez még egy csepp vér sem tapad, mégsem kímélné az életüket – önvédelemből! – a hadsereg. Milyen alapon óvja a haláltól a társadalom, feladva saját önvédelmét is, a határokon belül támadó, akárhányszor visszaeső, akárhányszoros gyilkost?

Ha nem is feltétlenül s nem minden formájában életellenes az „együttélés” a házasság helyett, de életpártinak sem nevezhető. Nem is csupán azért, mert az „ásó-kapát” kiiktatja a párvalasztásból, s ez bizony párvalasztásnak is más minőség, de a termékenysége is a legtöbb országban messze elmarad a házasságétól.

Életellenes a jövedelemelosztás. A számtalan életellenes gócosodás közül lássuk közelebből csak ezt az egyetlen egyet.

Évezredekén át a természet rendje szerint utódaikat a felmenők nevelték, őket pedig, ha megöregedtek, ha leestek a lábukról, az utódok látták el, vették gondjaikba. Szolgáknak, cselédeknek, alkalmazottaknak a fizetség természetben történt, pénzbeli formája csak lassan terjedt el, legáltalánosabban a munkásság színre lépésével a négy-öt tagú munkáscsalád ellátására szabott munkabér. Minthogy az rendelkezett munkabérével, akinek kifizették, ha nem volt családja, a családot illető részt is ő fogyaszthatta el. A pillanatnyi érdek tehát kezdettől fogva szembe fordult a távlati érdekekkel, az utódlással – az *élet fenntartásával, átörökítésével* –, de az egészséges ösztönök és a hatályos társadalmi normák még sikerrel pártolták a megmaradást a bérből-fizetésből élők társadalmában. Később a nagy vívmányok, a nyugdíjrendszer és a társadalombiztosítás idegenítették el a természeti törvénytől az érdekviszonyokat, s ami a családon belül természetes volt, hogy az utódok felelősek a munkából kiöregedett felmenőik gondozásáért-ellátásáért, s ez a felelőség utódok híján senki mástól nem várható el, meg sem követelhető, ezt a több évezredes normát a nyugdíj, az időskori társadalmisított ellátás arra a hamis – s életellenes – tudatra váltotta át, hogy: ellát engem a köz, jár az nekem, nem kell ahhoz gyerek. És az eltorzult valóság igazolta is a hamis tudatot, maga a képtelen nyugdíjrendszer a leginkább.

Természetes következménye ez az elidegenedés annak, hogy elsikkadt a jövedelemelosztásból a talán legfontosabb tétel: „a jövő beruházása”. Theodor W. Schultz Nobel-díjas amerikai közgazdász, a human capital – az emberi tőke – tudós kutatója nevezi így a jövő nemzedékek szülését, fölnevelését, oktatását. Kezdetben a gazdaság marxista jövedelemelosztásában is helye volt az utód – a „munkaerő” – nevelési költségeinek, de a sztálini „politikai gazdaságtan” kiszelektálta

a bérelméletből és a jövedelemelosztásból is. Viszont a polgári gazdaságtudomány sem tündököl a válasszal arra: milyen tehermegosztással teremtsse elő a társadalom „a munkaerő előállításának” költségfedezetét. Pedig hatalmas összeg ez. Schultz számításai szerint a nemzeti jövedelemnek mintegy harminc százalékát kötné le, ha szerepelne egyáltalán a költségvetésben. De a „munkaerő előállításának” költségtetele nemcsak a jövedelemelosztásból, általában a számvetésekből is hiányzik. Voltaképp a munkaerőt ingyen kapják a munkahelyek, csak a használatáért kell majd fizetniük, annyira amennyire. (Mintha a gépkocsit is ingyen osztanák a gyárak a jelentkezőknek, a használóját csak az üzemeltetés költségei terhelnék.)

Természetesen a gyermekes családok viselik a jövő beruházásának ezt a terhét, az egész társadalom egyetemes létalapját, a kontinuitás, a társadalmi folyamatosság elemi feltételét. Legnagyobb súllyal azokat a családokat nyomasztja, amelyek az utódot mások helyett is nevelik. A képtelenül igazságtalan tehermegosztás azonos munkát végzők jövedelmében, életszínvonalában többszörös különbségeket hoz létre, és ez csupán az anyagiak megoszlását jellemzi. Nem ritkán jóval nagyobb ennél a pénzben ki sem fejezhető terhelés

Civilizált világsgazerte kialakult az életellenes jövedelemelosztás a bérből-fizetésből élők szektorában. A fizetés, a munkabér egyre inkább magánkeresetté minősült át, egyre inkább tekintette úgy a borítékolt bért, aki kapta, hogy az csakis őt illeti. Mint „családfenntartó”, ellátja ugyan a családját a keresetéből, ezt megköveteli a becsület, és megkövetelik az érvényes normák is, de ha netán elissza, például a tartásdíjperekben, azt képviselte, hogy a munkabér a család eltartására szolgál, de a gyakorlatban bárki rendelkezhetett a teljes összeggel, ha tartózkodott a családalapítástól...

A női emancipáció voltaképp két keresőre építette át a családfenntartást, de a két kereső szabadon dönthetett úgy is, hogy gyermek nélkül ketten élék fel a két fizetést. Soha be sem épült a köztudatba a munkabér két-három gyermeket illető része, minthogy a gyakorlatban, ha egyedül is felélheti a keresetét valaki, arra a következtetésre jut, hogy csakis magánjövedelme terhére vállalhatja a családot, a gyermeket.

Miután a sztálini „politikai gazdaságtan” kitagadta a gyereket a szocializmusból, a világ hatodrészen évtizedekig a következő – egyebekben is tudománytalan – sületlenséget tanították az egyetemeken a professzorok: „A szocialista munkabér a nemzeti jövedelem felosztható részéből való arányos részesedés a végzett munka szerint.”

Schultznak egyébként az emberi tőkével kapcsolatos számításai választ adnak arra a kérdésre is, amely mindmáig vitakérdés a közgazdaságtudományban, hogy ti. „a munkaerő előállításának költsége” milyen forrásokból kapja fedezetét. Vagy másképpen fogalmazva: a jövő beruházásainak terhe hogyan oszlik meg a társadalomban. (Egy magyarországi statisztikai vizsgálat szerint az eltartott nélküli keresők jövedelmi szintje átlagosan kétszerese, háromszorosa, három és félszerese volt az azonos munkát végzők között a három vagy több eltartottat ellátó családok jövedelmi szintjének.)

– Nem minden az anyagi! – legyintenek erre sokan, s igazuk van, valóban nem minden. De ez az igazság csak azzal a toldalékkal érvényes, hogy: viszont a közvetlen anyagi érdek tömeghatása a legnagyobb.

Az élet átörökítését, ha értelmezi egyáltalán a közgondolkodás, úgyszólván csak a biológia síkján értelmezi. Holott a magasrendű lény – a kultúrlény – életének csak vivőanyaga, csak hordozója a biológiai lét.

Az egyén létének – mai minőségében – egyszerűen nincs értelme, realitása az őt szülő-nevelő közösségek léte, viszonyulásai nélkül. De minden elképzelhető a jövőben is: az egyéni lét teljes értékű továbbadása csak közösségek létezési folyamatában képzelhető el. Nyilván előfordulnak megtorpanások, visszaesések, de nagy távlatban egyén és közösség egymást újjászülő kölcsönhatása korról korra magasabb szinten, korról korra az emberi integráció fejlettebb fokán, korról korra bonyolultabb összefüggésekben termelődik újjá.

A biológiai lét átörökítése mellett tehát az „embertermelő” alaptörvény érvényesülésének hasonlóan fontos terepe a szocializáció és az individualizáció, azaz a társas lény és az egyén újratermelése.

Egyébként az emberi tőke, a Theodor W. Schultz által kifejtett „human capital” végül is főszerepet kapott a világgazdaságban. A munkaerő mennyisége és minősége a nemzeti vagyonban a fejlett országok új értékelése szerint ma már 50–80 százalék, és jelentősen csökkent az állóeszköz, a közmű, az ásványkincs és a termőföld aránya.

De miféle piacgazdaság az, amelyben a beruházót kismizmizhetik azok, akik a beruházásban „akaratlagosan” nem kívánnak részt venni, viszont jogot formálnak minden hasznára, élvezetére?

Igazságtalanságokban, képtelenségekben, téveszmékben az ellentmondások egész halmazata torlódott fel jó két évszázad óta a bérből-fizetésből élők jövedelemelosztásában, leginkább a munkaerő távlati újratermelésének kérdéskörében. Jellemzésül csak néhány olyan téveszme, amelyet a „szakma”, a kapcsolódó tudományok és a politika legfelső szintjén is képviseltek és képviselnek mindmáig.

A gyermekre áldozott időt, fáradságot, töredelmet nem térítheti meg a szülőknek senki, de anyagi ráfordításaik egy hányadéért költségtérítést kapnak, s ezt szemérmetlen cinizmussal mindmáig „támogatásnak”, „juttatásnak”, „segélynek” nevezik. A politikusok a „családtámogatási rendszerekről” vitatkoznak, s általános vélemény, hogy a költségvetést terheli ez a támogatás, a befizetett adókból folyósítják. Méltatlankodó harsogás kíséri: „Az én zsebemből veszik azt ki!” – háborognak a gyermekes családokat illető társadalmi adósság töredékének törlesztése miatt a jövőnek ezt a beruházását „akaratlagosan” megtagadó haszonélvezők, s nemcsak mondják, de meggyőződéssel hiszik is. Az életellenes jövedelemelosztás rászoktatta a gyermekes családokon élőködőket arra a balhite, hogy rajtuk élőködnek a gyermekes családok. Sikerült elérni, hogy maguk a kizsákmányolt családok is támogatásnak nevezik jogos költségtérítésük töredékét, sőt annak is tartják. Holott – több európai országban – az eltartottak számától független adóztatással, a nevelés költségeit naponta terhelő forgalmi

adóval, illetékekkel, egyebekkel a szülők gyermekeik után a kapott „juttatásoknak” esetleg többszörösét fizetik be az államkasszába.

Hazai adóztatásunk kezdettől fogva kitagadta a szülők jövedelméből a gyermekek létminimumát, amelyet megilletett volna az adómentesség. Bár felfoghatjuk úgy is: a gyerekhobbit szigorúan megadóztatták. Végeztem egy számítást, beküldtem az egypárti Politikai Bizottságához: az egy szem gyerekre kivetett jövedelmi adó megfelelt tizenegy luxuskutya adójának. Ráadásul a gyerekadó progresszív volt, mert hat gyerek után – ha fedezte a szülők jövedelme – nem 66, hanem 117 luxuskutya adóját kellett fizetni... Eleinte vitatták, de később elismerték: helyes a számításom. Annyi történt, hogy a következő év január elsején eltörölték – a kutyaadót.

„A demográfiai folyamat nem irányítható!” – kiáltja egy vezércikk címe e balhíttel menlevélként az életellenes politikának –, volt szó róla fentebb.

„A művi abortusznak nincs szerepe a népesedés kedvezőtlen alakulásában” – állítják pályát tévesztett tudományos kutatók. Higgyük el nekik, hogy például Magyarországon a nyilvántartott és nyilvántartásban sehol nem szereplő, együtt mintegy nyolcmillió legyilkolt magzat a népesedési csőd okaiból kinullázható?

„Nem baj, ha fogyunk, technikával pótolható az ember” – noha minden népirás és kannibalizmus igazolható vele, szinte általános vélemény, osztja hazai Akadémiánk népesedési vitájának főelőadója is. A demográfia tudományának eminens képviselői szorgalmasan bizonygatják, hogy a technika fejlődésével előnyünkre válhat a fogyás. Ez a tétel annyira nem igaz, hogy épp az ellenkezője igazolható. Minél fejlettebb a technika, annál inkább hátrányba kerülnek azok az országok, ahol a termelésbe bevonható élőmunka a szükségesnél kevesebb. Utólérhetetlenül gyors fejlődéssel behozhatatlan előnyökhöz jutnak viszont azok a társadalmak, ahol bőséges utánpótlást tudnak korszerűen foglalkoztatni.

„Nem kell az öregeket eltartani, megtermeltek ők már mindent, amire szükségük lesz 102 éves korukig” – ezt egy neves demográfus számolta ki –, önmagában is jellemző a szakmai színvonalra ez a számítás. De igazában az jellemző, hogy sokan egyetértően idézik. Értsd: ha eltartóra semmi szükség, nyilván elmaradhat a gyerek is.

„Nem kell ide több gyerek, így is nagy a munkanélküliség!” – Holott – ha nincs szó életellenes, kontár gazdaságpolitikáról – a munkanélküliség fő oka lehet épp a demográfiai csőd is. Ha több évtizeden át elégtelen az utánpótlás, felborul a még kiegyensúlyozható kereső-eltartott arány, s a folyton növekvő eltartási, egészségügyi-ellátási terhek következtében képtelenül megnő a társadalmi rezszi, amely beépül minden termelési költségbe, és drágít. Az ebből következő külpiazi versenyképtelenséget csak a reálbérek, reálnyugdíjak és az egészségügyi ellátás leszorításával s a társadalmi méretű önkiszákmányolással lehet ellensúlyozni. A munkabérre ráterhelt adók, járulékok, illetékek olyan lehetetlen arányú növelésével, amelyet a hazai, általában kevés tartalékkal rendelkező vállalkozók csődveszély nélkül már nem fogadhatnak el. Tehát lehetőleg fel sem vesznek szükséges alkalmazottakat, vagy ritkítják, ha megszorulnak, még a pótolhatatlant is. S ha tehetik, menekülnek a feketegazdaságba. Mindez mit sem

könnyít az elvénülés évről évre növekvő terhein, melyek egyébként is eldugaszolják a munkahely teremtő beruházások lehetséges forrásait.

Íme a munkaerő-gazdálkodás paradoxonja: miközben évről évre fogy a termelő korúak utánpótlása, zsugorodik az élőmunkabázis – nő a munkaerő-fölösleg, szorongat a munkanélküliség.

Ahová nyúlunk – ellentmondás. Jó kétszáz év óta, mióta Európában a bérből-fizetésből élők a társadalmak jelentős – s egyre jelentősebb – szektorát képezik, az első számú közügy, a jövő megalapozása, beruházása nem talál helyet a jövedelemelosztás kialakult gyakorlatában.

Nagy kérdés, nem futottunk-e ki már végképp az időből, amíg helyére lehet igazítani, talpára állítani Európában a felforgatott világot. Lehet-e még korlátozni a nekiszabadult élőködést, az életellenes erők gócinak elhatalmasodását? Veszteség az a társadalomnak, ha csak egyetlen élet láncsora a gyermektelen utód láncszeménél megszakad, minél gazdagabb életminőséget nem adott tovább, annál nagyobb veszteség. Csapás ez a sors olyanoknak, akik hiába szeretnék, egészségi vagy egyéb okból nem lehet gyerekük, de életrevaló társadalomban pótolják a közösségnek a többgyerekesek az ilyen hiányt. Viszont nincs az a civilizált társadalom, amelyben a mai körülmények között a kényelemmel, karrierrel, a „szabadon elkölthető jövedelem” kiemelkedő fejadagjával és gyermeket mások helyett is szülő-nevelő családokhoz képest többszörös életszínvonallal jutalmazott „akaratlagos” gyermektelenek hiányzó utódai is pótolhatók volnának.

Túl sokan nem veszik számba vagy nem törődnek vele, hogy a társadalom életképessége és stabilitása minden polgárának léteérdeke, s ezt az életképességét a javak és az élet folyamatos – az adott korban érvényes minőségű – újratermelése alapozza meg. Ép, egészséges ember *csak mások rovására* vonhatja ki magát a javakat termő munkából is, az élet átörökítéséből is, voltaképp csak a társadalom terhére és veszélyére tagadhatja meg a részvételt, élőködve másokon. Ez az utóbbi gyilkos formája az élőködésnek a civilizált társadalmakban oly mértékben elhatalmasodott, hogy ma már – legkivált Európában – népeket, országokat végpusztulással fenyeget, lévén minden előző történelmi élőködésnél veszedelmesebb és kártékonyabb, hiszen magát az életet éli fel.

Megnevezve ezt a fajta élőködést – „kizsákmányolást” –, a morális ítéletre tettem a hangsúlyt, s van ebben valami igazságtalan. Hiszen azok, akik a jövő beruházásait dézsmálják, akik fogyasztják, felélik a jövőt, általában nem érzik ezt helytelennek, jogtalannak, tisztességtelennek, iskolai neveletésükből végképp kimaradt a jövő iránti felelősség ébresztése, s kimaradóban a családi neveletésükből is. A jövő megrablásával nem sértenek törvényt, minthogy a jövő beruházása nem részesül törvényes védelemben. Sőt arról is sikerült meggyőzni sokakat: sorolják alapvető emberi jogaik közé, hogy szabadon és kedvük szerint rendelkezhessenek életükről, utódlásuk vállalásáról vagy megtagadásáról s a jövőt illető minden egyéb anyagi, szellemi értékről is. Végte-re a törvényes rend az adott világ rendje, méltánytalan volna bárkit, jóhiszeműt, morálisan elítélni, aki a törvényes rend szerint él.

Vegyük számba: a civilizáltak nevezett világon a szemlélet, a közgondolkodás, az értékrend súlypontja a nemzetről, a társadalomról, a közösségről az egyénre tolódott át. Szélsőségeiben a szolipszizmusig, a közösség tagadásáig eljutott ez az eltolódás, természetesen a nemzeti kötődés tagadásáig, sőt a társadalom alapsejtjének, a családnak a tagadásáig is olykor, minthogy minden létező közösség valamilyen fegyelmet követel, s az überegyén ezt nem tűrheti. A „népben-nemzetben” gondolkodókat – az ügydöntő fórumokon is – többnyire leváltották az „alanyban-állítmányban” gondolkodók.

Eltetvesedőben vannak a civilizáltak mondott társadalmak.

„A kapitalizmus új politikai ideológiát alakított ki – írja Christopher Lash. – A jóléti liberalizmus feloldozza az egyént az erkölcsi felelősség alól, és pusztán a társadalmi körülmények áldozatának tekinti. Létrejöttek a társadalmi ellenőrzés új módszerei, amelyekben betegként kezelik a deviánsokat, és büntetés helyett orvosi rehabilitációt alkalmaznak. Új kultúra született, korunk önimádó kultúrája, az amerikai Ádám rabló individualizmusa. Terápiás zsargonra lefordítva: nem annyira az individualizmust, mint inkább a szolipszizmust állítja előtérbe, az énközpontúságot pedig érvényes magatartásként és »tudatosságként« igazolja.”

Évszázadok óta meghatározza az emberi létet egy íratlan alaptörvény: az élet fenntartásának, lehetséges gazdagításának és átörökítésének parancsa, szüksége, kötelessége. Olyan alaptörvény ez, amely az emberi-társadalmi lét semmilyen más törvényének tartósan nem rendelhető alá, viszont amelynek minden más törvényt alá lehet, végső esetben alá is kell rendelni. Áthatja ez az alaptörvény az emberi világot minden részletében. Elsődlegesen határozza meg, alakítja ki, minősíti az ilyen-olyan rendező elvet, értékrendet is. Számolunk vele, vagy sem – érvényesül vagy a teremtésben, vagy a pusztításban.

Végtére hogyan értelmezzük, minősítjük azt a „törvényes rendet”, amely a létezés-megmaradás alaptörvényével ütközik? Amely megrabolja a jövő beruházását, kisajátítja az utódlást, a jövőt illető értékeket?

Igaz, ha teljes egészében társadalmasítanak a gyermeknevelés anyagi terheit, ezzel a legtökéletesebben arányosítanak az – anyagi – teherviselést, és – legalábbis közgazdasági értelemben – megszűnne a jövő magánjellelű kizsákmányolása. De egyrészt a jövő beruházásának nem anyagi természetű terhei soha, semmilyen intézményes megoldással nem arányosíthatók. Másrészt az anyagi terhek arányosítása önmagában nem biztosítéka az élet újratermelésének a kívánatos és szükséges színvonalon...

Természetesen a következmények áthárulnak a vétlenekre. Azokra tehát, akik vállalták gyermekek szülését-fölnevelését, meglehet tetézve a terheit. S a civilizáltak nevezett világ jövőjét ezzel az áthárítással ássa alá az élősködésnek egyénileg végképp nem új, de társadalmi méretben sosemvolt formája, tehát társadalmi méretben a pusztulást sem hordozta idáig.

Itt nem kell évekig-évtizedekig vagyon, hatalom gyűjtögetésével megalapozni az élősködést, itt egyik napról a másikra bárki elkezdheti. Háborgástól, visszacsac-

pástól sem kell tartania, nem borogatja fel az autót, nem zúzza be a kirakatokat megrablása miatt a meg nem születettek jövője nemzedéke, még csak nem is sztrájkol, nem is tiltakozik.

Idáig sosem vált nemzetgyilkoló tömegessé a születés korlátozása, sok egyéb ok mellett azért sem, mert a hajdani nagy többségnek, a termelési központú családnak elemi érdeke volt az utódlás a családon belül. A fogyasztási központú család és a nyugdíj intézménye megfordította az érdekvizonyokat: minél kisebb a család létszáma, annál több a jövedelmi fejadag.

Az élőködés klasszikus, történelmi formái mindig a kisebbséget juttatták előnyhöz, törvényszerűen a kisebbséget a nagy többség rovására. A jövőn élőködés merőben más természetű: tömegeknek ad zöld utat ahhoz, hogy a jövőt illető javakat a maguk számára sajátítsák el. Akár a nagy többség is részt vehet ebben az eltulajdonításban, elvben akár az egész társadalom, személy szerint minden egyes tagja. Tudniillik arra az átmeneti időre, míg fölélik az örökölt egyéni és közösségi életet.

Idők során beépült ez az élőködési forma nemcsak a szokásokba, az életmódba, a magatartásformákba, de az egymást váltó rendszerektől függetlenül a közgazdaságba, az igazságszolgáltatásba, a törvényhozásba és a jogrendbe, s olyan érdekvizonyokat alakított ki, melyek a civilizáltak nevezett társadalmakat ellenállhatatlanul sodorják a pusztulás felé.

Bármeddig visszatekintve az emberi történelemre bőséggel találunk példát az élőködésre a javak újratermelésében; mindig voltak, akik szándékosan – „akaratlagosan” – kivonták magukat ebből a tevékenységből, mégis jól éltek, meglehetősen jobban az átlagnál, elsajátítván-eltulajdonítván a másokat illető javakat. Maga a történelem rá a bizonyosság, hogy ez a fajta élőködés, noha igazságtalan volt, és erkölcstelen, nem veszélyeztette az emberi létet, évezredek át ezzel együtt sokasodott, gyarapodott, életmódjában kétségkívül fejlődött az emberiség.

Akár a barlangkorig visszatekintve nyilván kivonhatták magukat ép, egészséges emberek szándékolatlanul, „akaratlagosan” életük átörökítéséből – „az élet újratermeléséből” – is, de az élőködésnek ez a fajtája csak napjainkban hatalmasodott el, és ha a fogyás irányzata marad, bizonyosra vehető, hogy a civilizált társadalmak elvéneülése, megiramló pusztulása elkerülhetetlen.

Világméretben mindmáig rendezetlen a gyermektelenség jogállapota. Azoké is, akikről a gyermeket a sors tagadta meg, s azoké is, akik maguktól tagadták meg „akaratlagosan”. Az előbbi állapot természeti, történelmi státusz, az utóbbi a „modern kor” szaporodó ártalmi közt a leggyilkosabb... Teszem azt, magyar viszonyok közt: a tizenéves lányka egy minden tekintetben élvezetes buli után úgy dönt, hogy ő a kötelemektől szabad és sokszorosan kedvezményezett szingli életformát fogja választani. Nagy nehezen kivárja tizennyolcadik születésnapját, s másnap máris jelentkezik beszentelt jogigényével sterilizációra. Miközben eszébe sem jut, hogy az erdőben egy fára költözzék. Sőt jogot formál arra, hogy a korabeli átlagnál is nagyobb jólétben, nagyobb kényelemben és kedve szerint élvezkedve vehesse igénybe a civilizált társadalom előnyeit, javait, vívmányait. Csak hát társa-

dalomban, közösségben élni épp annyi adomány a javakból, jogokból, amennyi kötelességekből a terhelés, nem terhel viszont kötelesség, igaz, jogok, javak, kényelmességek sem teremnek az erdőben, a fán. Ám, ha a társadalom létfeltétele az élet és a javak újratermelése, minden tagjának elemi kötelessége képessége szerint a részvétel az újratermelésben. „Akaratlagosan” megtagadni a munkát, az élet átörökítését csak a társadalmon élőködve lehet, ez utóbbi esetben a legkártékonyabb, gyilkos élőködéssel.

A *Véreim, magyar kannibálok!* című kötetemben mintegy hétszáz idézetet közlök, jórészt a nemzetközi szakirodalomból, de nyomát sem találtam annak a vitathatatlan igazságnak, hogy a gazdaságból, a jövedelemelosztásból évezredek során kiirthatatlan élőködésnél ezerszer veszedelmesebb a „modern”-nek nevezett körunkban elhatalmasodó élőködési forma: az „akaratlagos” családtagtalanság, gyermektelenség. De tömérdek szakanyag olvasgatása közben sem találkoztam ilyen következtetéssel fél évszázad óta.

A „kizsákmányolás” elméletei, még ha valóságos jogtalan vagy erkölcstelen előnyöket, hátrányokat leltároznak is kórisméjükben, azok legfeljebb nyomorra, kiszolgáltatottságra, a jövedelemelosztás aránytalanságaira, igazságtalanságaira utalnak, s általában kibírhatók, elviselhetők, ám ha az élet továbbadásából vonják ki tömegek magukat, az a társadalmak végleges pusztulását eredményezheti...

Barlangkori őseink, ha szerencsésen agyonverték, bizonyára föl is zabálták ellenségeiket. Évszázadezredek után felhagytak a kannibalizmussal – akár innen is számíthatjuk a civilizáció első csíráit.

Szemünk előtt éled újjá a kannibalizmus mostanában, csakhogy kortársaink nem az ellenségeiket fogyasztják, hanem a gyerekeiket, mondván: annyival is jobban élünk! (Egy fiatalasszony leveléből: „Dehogyan kell gyerek! Nem ettünk meszet! Így élünk magunknak, ha narancsszezon van, narancsot eszünk, ha banánszezon van, eszünk banánt. Azt is a gyerek enné el előlünk... hát nincs igazam?”)

Akár innen is számíthatjuk a végét a civilizációnak.

Emez új kannibalizmus történelmi visszalépés a barlangkorhoz képest is: mi vagyunk rá élő bizonyíték, hogy kannibál őseink még a szapora éhínség idején sem zabálták fel a saját gyerekeiket.

S.O.S.: Európa!

Már évekkel ezelőtt jelezte az ENSZ-ben egy számvetés, hogy Európának, fogyatkozó népessége pótlására, a megromlott korszerkezet helyreállítására 160 millió jövevényt kellene befogadnia. Semmi gond nem volna ezzel, ha csak statisztika volna, bőven telne 160 milliónyi pótlás a túlszaporodó országokból. Ha nem allergén nyelvek, hitek, kultúrák, hagyományok, szokások, szándékok keverednének, és nem hoznának létre egy kibiztosított etnikai aknamezőt.

A betelepülő szórvány asszimilálódik, mert akarja is, hogy asszimilálódjék. Akarja is, hogy hasonlítson mindenben és minél jobban befogadó környezetéhez, azonosuljon vele. Nagy sikerélménye, ha már észre sem veszik rajta, hogy jövevény. Nagyon nehezen vagy egyáltalán nem asszimilálódnak viszont százezres-mil-

liós tömbökben a betelepülők. Első nemzedékük, maguk a beköltözők, még igyekeznek valamelyest alkalmazkodni, megszokják, elviselik a megkülönböztetést. De a gyerekeiknek, unokáiknak már ez a szülőházjuk, már érezni is annak érzik, s különösen érzékenyek minden megkülönböztetésre. Beleszületnek pedig megkülönböztetésbe, elkerülhetetlenbe, mindennaposba – ha csak a tükörbe néznek, netán már akkor is –; utcán, pult mellett, munkahelyen, lakóhelyi környezetükben, ha ezer közül csak egy sérti őket naponta – egy mozdulattal, fintorral, megjegyzéssel –, magát az életet elviselhetetlennek fogják érezni.

Az enervált, vénülő, kultúrájában is fertőzött Európa a már betelepült 80 milliónál sokkal-sokkal kevesebb fiatal, életerős, sorstársaival szolidáris, nyelvében, hitében, hagyományaiban idegen jövevényt sem volna képes franciává, angollá, németté – egyáltalán európaivá – asszimilálni. Számolni kell azzal, megtörténhet, hogy az etnikai aknamezőn hamarabb lesznek áldozatok a vénülő, ritkuló befogadók, mint a betelepülők, akik fiatalok, életerősek s szaporák.

Mert ennek az aknamezőnek a mélyén a robbanóanyagok egész arzenálja rejtőzik. Klasszikus képlete a kizsákmányolásnak, az élősködésnek: valahol – többnyire a „harmadik világban” – megszületik a gyerek, fölnevelik, annyira amennyire oktatásban is részesül, a „beruházás” tehát megtörtént, létre jött a „munkaerő”. A minősége nem feltétlenül a kívánatos, ám ha szorongat a hiány, üzemel a civilizált tolerancia, s a kínálkozó kész, ingyenes „munkaerőt” átszippantja a faluból a város, Afrikából, Ázsiából Európa, Amerika, szegény országból a gazdag ország, túlszaporodóból a fogyatkozó. Valakik tehát áldoztak rá gondot, töredelmet, anyagiakat, fölnevelték, de a termését mások élvezik, egy élet munkájával és utódaival új hazáját ajándékozza meg. Alig valószínű, hogy az őslakosok vénülő, fogyatkozó, széteső társadalma békében és sokáig élvezheti majd ezt az – őt nem illető – hozadékot.

Ez a hozadék – voltaképp elsajátítás, eltulajdonítás – a marxi „kizsákmányolási rátához” viszonyítva – annak legkevesebb százszorosa.

A globális pénztőke tehát – még hozzá erős, baloldalinak sminkelt támogatással – régóta hadat visel a humán tőke, a saját nevelésű utódlás ellen. Mondván: drága multság saját utódokat szülni, húsz-huszonöt éven át nevelni-oktatni, tiszta ráfizetés, amikor a harmadik világ tömérdek emberfeleslegéből fiatal, import munkaerő bármilyen mennyiségben – várakozás nélkül és ingyen kapható. Aki a saját utód mellett érvel, hamar megkapja az „idegengyűlölő”, „rasszista”, „szélsőjobb” bélyegeket, s a neoliberalizmus meghirdette Európában az ölelkező kultúrák názzát, a multikulturális paradicsomot.

Ez idő szerint az ölelkezéssel is gondok vannak meg a násszal is. Üzemelni kezd viszont az aknamező: 2005 őszén Franciaországban és környékén pusztító tüzek ezrei gyúltak, barikádokat építettek a bevándorlók gyerekei. „Kudarcot vallott a puha integráció francia útja”. „A békés multikulturális együttélés álma kipukkad” – írták harsogó főcímelekben a lapok.

„A rendszer meggyengült, ezért át kell építenünk, alternatívát kell felmutatnunk. Nem akarom lerombolni a francia szociális modellt, ez úton van arrafelé,

hogy összedőljön magától” – jelentette ki Nicolas Sarkozy belügyminiszter, szerinte a vésszesen terjedő, kirobbanó erőszak oka nem gazdasági válság, nem a rossz iskolai oktatás, nem a hátrányos megkülönböztetés, hanem a drogkereskedelem, a bandák, a félelem uralma. Szidták a liberálisok, mert csöcseléknek, szemeteknek, gyilkosoknak nevezte a gyújtogatókat, és határozott rendcsinálást ígért. Leperegtek róla a szidalmak, napok alatt mögéje állt a közvélemény jó kétharmada.

Megbukni látszik tehát a csábító, nagy biznisz; a jövő, a saját utód jó étvágyú „fogyasztása”, s az elfogyasztottak pótlása import utódlással – bármennyire ingyenes, mégiscsak idegen – milliókkal. Az az ideológia, amely Európa-szerzte megbélyegezte, legyalázta a ragaszkodást a történelmi identitáshoz, a nemzeti értékekhez, az élet mennyiségi és minőségi átörökítéséhez saját utódlásban, amely szemérmetlen élősködéssre alapozva építette át Európa jövőjét, a végpusztulás lejtőjére terelte a kontinens elvénülő népeit. A ma érvényes trendek folytatódása a kétségtelen végpusztulásra mutat, de csak a következő évtizedek döntik el véglegesen, ha nem is egészen, legalább helyenként érvényre juthat-e még a kontinuitás természetes rendje, s a befogadók ritkuló utódai a 80 milliónyi betelepült, és a további betelepülők szapora utódaival kialakíthatják-e a béketűrő modus vivendit.

Meglehet, erről a 80 millió betelepülőről így írnak majd a jövő történészei: A XX. század végén Európában kezdődött meg a világ újrafelosztása.

Összegezve a diagnózist: a gyilkos élősködés életellenes gócai a civilizált társadalmakban elhatalmasodtak, hatásukra megfordult a társadalom normarendszere a gyermekek megítélésében: a hajdani áldásból akkora teher lett, melyet csak az vállal – kivált többet egynél-kettőnél –, aki „felelőtlen” vagy „bolond”. A civilizált világ szerzte felgyűlt keserves tapasztalatok után a „világ rendjének” fogadták el a társadalmak az öngyilkos képtelenségeket. Hogy aki mások helyett is szül és nevel utódot, felelőtlennek minősül, és többnyire épp azok gyalázzák felelőtlenséggel, akik helyett számolatlanul áldoz időt, munkát, anyagit. Hogy aki élteti a társadalmat, annak a gondterhelt nélkülözés jár, aki élősködik rajta és pusztítja, annak fejedelmi prémium. (Gondoljuk el, a „szabadon elkölthető jövedelem”, mely a szükséges kiadások után marad, már akinek marad, a két-háromszorosnál még sokkal-sokkal nagyobb különbségekkel premizál!)

Ilyen előzmények után robbant be a civilizáltnak nevezett világba a földi mennyország ígéretével, ellenállhatatlan csábításaival a fogyasztói társadalom; világhódító járványként követte a fogyasztói szenvedélybetegség, a dolce vita szédült reklámja; politikai programok élére tört a művi abortusz legalizálása, a szuverén női joggá beszentelt magzatgyilkolás. És ránk köszöntött a tabletták aranykora, körülcáfolt tini lányok már 14–16 éves korukban emésztődtek a szüzesség szégyenétől; forte-fortissimo magasztalták és szexuális forradalommal szentelték fel a sajtó, jórészt az irodalom, a művészetek is a barlangkori promiszkuitást.

Az *életellenes* erők mérhetetlen túlsúlyba kerültek, a halál kultúrája kegyetlen irtóháborút indított az élet kultúrája ellen, s elkezdődött a társadalmak agóniája. Kegyet-

len háborúban olykor a túlerőt is győzelmesen leküzdő népek ott tartanak, hogy nem élik túl a békét. Prof. Günther Rohr Moser *In der Krise* című munkájában kifejti, hogy a neoliberalizmus züllesztése nyomán nagyobb pusztulás vár a civilizáltak nevezett emberiségre, mint amennyit a bolsevizmus és a fasizmus együttvéve okozott.

A diagnózis jórészt választ ad a lehetséges terápiára. Kísérletek az orvoslásra valóban történtek, de a tüneti kezelésen alig jutottak túl még a sikereesebbek is. Pedig a vészjelekre ébredezett – már akiben – a társadalmi-nemzeti felelősségtudat a parlamentekben is olykor, megtelt a sajtó a gyermekes családokat illető „segélyek” „pótlékok”, „juttatások”, „támogatások” hírével, de ha volt is némi hatásuk, a kívánatos eredmény sorra elmaradt. A szülési kedvet nem növelték eléggé, viszont az „akaratlagosok” élősi hajlamát a legkevésbé sem fegyelmezték a családoknak szánt támogatások.

Vajon nem volna helyesebb és százszor igazságosabb, ha:

– egyetlen fillér segélyt, pótlékot, juttatást, támogatást sem kapnának az akár-hány gyerekes családok?

– Viszont a gyerekek után befizetett – jövedelmi, forgalmi stb. – adókat, illetékeket nem csikarná el magának a „juttatásokat” osztogató állam?

– Netán végképp eltörölné a gyerekek nevelését terhelő adókat, térítene nevelési költségeket, végtére is milyen alapon, milyen jogon vámolja meg a jövő beruházásait?

– A képtelenül igazságtalan, antiszociális, az élőködést társadalmi méretben szervező, nyilvánvalóan gyermekirtó adóztatást mindenütt lecserélnék végre a családi jövedelemadóval.

Civilizált világszerte terjedőben a családtalanság, gyermektelenség új életformája, a „szingli”. Jó anya, jó apa aligha válna az „akaratlagosakból”, meg kell adni ennek az életformának a teljes szabadságot. Természetesen a korszerű nevelés teljes költségeit térítsék meg, s az állam továbbítsa a költségtérítést névtelenül azoknak, akik az utódot helyettük is megszülték és nevelik. (Igazságtalan előnyük még így is bőven marad: a szülői gondoskodást, munkát, töredelmet megtakaríthatják.)

Két szülő életét fonja egy ágra minden születés, tehát lehetséges párját is magtalaná teszi a sterilizált. Indokolható, hogy aki „akaratlagosan” sterilizáltatta magát, az két gyermek korszerű nevelési költségeit térítse meg.

(Az akaratlagos „szingli” életforma, sőt maga a sterilizálás is kétségkívül élőködés, de ha a társadalomban érvényesül a születések-halálozások egyensúlya, nem tekinthető gyilkos élőködésnek. Míg pótolják a hiányt a túlteljesítők.)

Sok országban jelentős parlamenti többség azt az öngyilkos nézetet vallja, hogy teljességgel magánügy, akar-e valaki gyereket, vagy nem akar, ebbe az államnak, a politikának – s egyáltalán senkinek – nincs beleszólása. Az élet átörökítésének „akaratlagos” megtagadása, az életformává választott élőködés a társadalmon nálunk az Alkotmánybíróság és a parlament által biztosított állampolgári jog (amely természetesen csak addig gyakorolható, míg a társadalom bele nem pusztul).

– Kívánatos, hogy az őket megillető státusban, a költségvetés, a jövedelemelosztás főrangú posztján kapjanak végre helyet a jövő beruházásai.

Az első számú sorskérdés jelentőségének megfelelő helyet kapjon az iskolai oktatásban is. (Több országos vita levezetése után, jó pár ezer levél, hozzászólás ismeretében tapasztalatból mondhatom: az életellenes teóriák az iskolai végzettséggel együtt szaporodnak, legnagyobb arányban diplomások képviselik.) A részvételnek az újratermelésben, ennek a legfontosabb állampolgári kötelességnek az oktatásban, a tananyagokban az óvodától az egyetemekig a javakat illetően csak halvány nyomai lelhetők, az életet illetően nyoma sincs.

A nyugdíjrendszer életellenes vonásait eltörölné az a javaslat, amely – igaz, csak 20–25 éves késedelemmel, de – a fölnevelt gyermekek jövedelmi adójának egy részéből kárpótolná a szülők többletterheit.

Elvénülő társadalmak további pusztulását évek alatt meggátolhatná, ha a tömörkedés gyerek elleni ösztönzöt akár át se fordítanák gyerekösztönzőre, csak megszüntetnék. Ha az élet átörökítésének megtagadását nem premizálnák ilyen eszterlen mértékben, s ha az elhatalmasodó, új életformává avatott gyilkos élőködést nem kedvezményeznék a népiirtásra kialakított érdekvizonyok.

– Nyissanak állandó fórumot a közszolgálati sajtóban, amely a szabad vitát a népesedés gondjairól-problémáiról a nyilvánosság elé teríti.

– És így tovább. Sorolhatnék terveket, javaslatokat még oldalakon keresztül, ezekben sosem volt hiány.

(Számításom szerint igazságosabb jövedelemelosztással, a jövő beruházásainak védelmével, létfontosságának megfelelő kiemelésével, a jogrendbe beerősztolt életellenes góccok kiszűrésével, az „akaratlagos” élőködés korlátozásával bárhol Európában 5–8 év alatt meg lehetne állítani a fogyást, az elvénülést, a pusztulást. Tisztában vagyok vele, eretnek gondolataimat ma a legteljesebb elutasítás fogadja. Kell ahhoz 20–25 év, hogy ezekből valahol Európában politikai program váljék. Csak akkor már aligha lehet végrehajtani.)

Ha a fogyásnak indult, elvénülő társadalom jelentős hányada, netán többsége, részt vesz a jövő megrablásában, ez a tömeghatás olyan érdekvizonyokat alakít ki, melyek igen rövid idő alatt anyagi, társadalmi, szemléleti kényszerré válnak. És nem csupán a közvélemény szintjén. Hiszen megtehetik azt, amit élőködő történelmi elődeik soha nem tehettek meg: a többségi szerephez jutva akár a legtisztább demokratizmussal is érvényesíthetik önös érdekeiket. Ezek az új érdekvizonyok már nemcsak a szemléletet, a közgondolkozást, a közérkölcset, a magatartásformákat határozzák meg, hanem érvényesülésre törnek a politikai vezérkarokban, a médiában, a közigazgatásban, a jogalkotásban és a közélet egyéb fórumain is, mindenütt.

Az elvénülés szövődményei behálózják a társadalmat, ott rejtőzködnek a közgondolkodás előregedésében, a nyugdíjrendszer, a betegbiztosítás, a foglalkoztatás, az agyonadóztatott vállalkozások – egyáltalán az országos politika egymásra halmozódó csődjeiben, a mindenéves költségvetési hiányban, az eladósodásban, priva-

tizáció címszóval a közvagyon elherdálásában, hiszékeny, szenilis vénemberek folyamatos manipulálásában.

A figyelmeztetéseket, vészjelzéseket elfullasztja a közöny, feltorlódnak a már bekövetkezett károsodások. Évek óta zajlik a vita az egészségügy súlyos helyzetéről, az egyre növekvő halálozási arányról, de a bajok fő okáról s a további romlás biztosítékáról, az elvénülésről szó sem esik. Egymást visszhangozzák a legmagasabb szintű politikai és tudományos megnyilatkozások, milyen hangsúlyozott célnak és elsőrendű feladatunk a versenyképesség a világpiacon, s nehéz volna eldönteni, hogy ennek a retorikának az eredője szakmai tájékozatlanság vagy gátlástalan önreklám. Hiszen Magyarországon a népesedéspolitika már 30–40–50 évvel ezelőtt megalapozta elvénülésünket, s ezzel minden lehetséges piaci versenyt feladott. Minthogy az elvénülés úgy megemeli a társadalmi rezsit, hogy belátható ideig kizárja magát ezáltal a piaci versenyből

A politika rég leszokott arról, hogy a távolabbi jövőt felelősséggel szemmel tartsa, s kellő szívóssággal sikerült erről leszoktatnia a társadalmat is. „Kettőezerötvenben 56–60 százalékos lesz a nyugdíjasok aránya” – mondja a rádióban valaki, olyasféle hangon, mint egy érdektelen napihírt. Pedig ez a közlés azt tartalmazza, hogy a nemzet öngyilkossága már programunknak tekinthető, végre fogjuk hajtani.

Elvben a politika sok mindent tehetne a pusztulás fékezésére, megállítására, akár megfordítására is, de a gyakorlatban erre aligha kerül sor, Nem is azért, mert a demokráciát sok helyütt a félretájékoztatás, a manipuláció, a politikai reklám dömpingje formálissá, afféle „létező” demokráciává, a hatalom eszközévé fokozta le. Az elvénülő, tehát életellenes társadalomban a demokrácia is szükségképpen életellenessé nyomorodik, gerontokráciává – vénuralommá – nyomorítja hovatovább a többség.

Ám ha nem a hatalmi eszközzé züllött demokráciára, hanem a legtisztább parlamenti demokráciára bíznák sorsukat, jövőjüket vénülő országok, a pusztulást annál kevésbé kerülhetnék el. Maga is életellenes lévén az elvénülő társadalom, közéletét sűrűn átszövik a közelgő elmúlás érdekviszonyai. Eltompul az új iránti érzék, kevés a hajlandóság az áldozatra, s a távlati érdekek, a hosszú távú beruházások, a jövő gondjai, szükségletei fokozatosan háttérbe szorulnak. Annál nagyobb a közvetlen és pillanatnyi érdekek vonzása – élni a mának, „éljünk magunknak” –, elfogyasztani a még elfogyaszthatót, kiélvezni a még kiélvezhetőt – utánam az özönvíz. Az egyéni lét elkerülhetetlen pusztulásának tudata párosul a közösségi lét pusztulásának felkomorló előérzetével, s mint az élő szervezetet a rák áttételei, szövödményei, úgy fertőzi meg a magánéletet, a közéletet ez a gyógyíthatatlannak tetsző kórosodás. Ha az elvénülő társadalomban megszilárdítják többségi uralmukat az életellenes erők, híven tükrözve ezt az agóniát, a demokrácia rövid úton öngyilkosságba segíti.

A létezés-fennmaradás távlati érdekei csak áldozatkészséggel szolgálhatók, de hol az a párt a parlamenti demokráciában, amely nem a könnyebb élet ígéreteivel, hanem áldozatok követelésével toborozná szavazóit, híveit?

Az elvénült, tehát életellenes társadalomban életellenessé züllik maga a demokrácia is, kisebbségbe szorítja, lebénítja a kibontakozásra törekvő szándékokat, kí-

sérleteket, s az élet átörökítését részben vagy egészben megtagadó és a korosabb, az átörökítésre már képtelen tömeg olyan érdekviszonyokat alakít ki, amelyekben az elkorcsosult, a jólét ígérgetésével vezérelt demokrácia pártjai már csak a társadalmat végképp behalózó gyilkos élőködés népszerű kiszolgálásával szerezhetnek győzelmes voksokat.

Annak az élőködési formának – az eltervezett, „akaratlagos” gyermektelen életmódnak – a leghatásosabb fegyvere, pajzsa és dárdája az a hamis szólam, melyet pendelyes koruktól fogva a legmélyebben magukba szívhattak a liberális agymosás áldozatai: Ez magánügy! Senkinek semmi köze hozzá! Az élet átörökítésének megtagadása, tehát az életformává választott leggyilkosabb fajta élőködés, a jogrendbe beépülve, pusztítja a civilizált társadalmakat.

Hogy ez a beépülés a jogrend gyalázata – észérvekkel aligha vitatható. De minden észérvnél erősebb az az igazság, amelyet csak érzelmeivel foghat fel az ember: valóban magánügy, hogy megmaradunk vagy kivesszünk a világból?

Ha elgondolom, hány millió éves lehet a mellemben ez a szívdobogás, melyet elődeim beláthatatlan sora adott tovább egymásnak, szülők a gyerekeiknek; ezer és százezer éveken át ez a soha egyetlen percre meg nem szakított szívdobogás, amely most engem éltet. Ha elgondolom, mennyi harc, mennyi munka, mennyi szenvedés, mennyi véráldozat őrizte meg ezt a szívdobogást százezer és millió éveken keresztül arra, hogy Magyarországon egy borsodi faluban egy nő meg egy férfi ezt az örökséget nekem adhassa tovább... Valóban magánügy, hogy továbbadom-e én is több millió éves örökségemet, vagy magamban fojtom el, akaratlagosan örökre megszakítom, jóvátehetetlenül? Valóban magánügy volna ez a – szinte-szinte tömeggyilkosság? Mellyel elődeim beláthatatlan sorát és lehetséges utódaim beláthatatlan sorát veszíteném el magamban?

A jogrend természetesen magánügyként kezeli, parlamentek többsége is. Az utód megtagadása nem büntetendő cselekmény, még a legszigorúbb minősítésben sem büntetőjogi, hanem erkölcsi kérdés, s ez így van jól. Ám ha számításba veszem, hogy a társadalmak kontinuitása, folyamatossága, az élet szinten tartása, az egészséges korszerkezet megőrzése a nemzedékek váltásában, az „újratermelésben” elsőrendű közérdek, akkor már a józan ész elbizonytalanodik, hogy valóban magánügynek lehet-e tekinteni, ha valaki nem szolgálja, hanem akaratlagosan sérti ezt az elsőrendű közérdeket. De annak a megítélésében a józan ész már nem bizonytalanodik, hogy magánügynek tekinthetjük-e, ha a társadalom továbbéltetéséért élethosszig nélkülözés jár, az irtogatásáért pedig két-három-négyszeres élet-színvonal, karrier, mesebeli élvezkedés a fejedelmi prémium.

Korántsem egyedüli oka, de önmagában is célszerű programja ez a biztos pusztulásnak.

Lejáróban a viták. Már nem ezek döntenek el, hogy a népesedéspolitikában kinek volt, kinek van igaza, mi a teendő, lehetséges-e még teendő egyáltalán, hanem a természet vastörvényei. Nincs az a hatalom a fogyatkozó, elvévülő, civilizáltak mondott világban, amely a népesedés mai állapotát csak középtávon is konszoli-

dálhatná, s az életellenes viszonyokat átmenthetné a jövőnek. Nincs az a hatalom, amely ezeket a viszonyokat megőrizve pusztulását elkerülheti.

Egészséges társadalmakban van vészkijárat a pusztulásból: a sorsközösség érzetének, a nemzeti szolidaritásnak az ébresztése. Magyarországon ezt a vészkijáratot befalazta Kádár–Aczél rendszere. Kádár ellenforradalma – egyébként nagyon helyesen – úgy ítélte meg, hogy 1956 kommunizmust emésztő tüze a nemzeti összetartozás érzésének, a nemzeti önvédelemnek a fellobbanásából támadt, tehát 33 éven át százezer párttitkár, agitpropos és egyéb aktivista orrán-száján dőlt a nacionalizmus elleni harc, a nemzeti érzés legyalázása, az identitás elroncsolása.

Egészséges, életrevaló nemzetben a végveszély fellobbantja az önvédelem csudálatos erőit – nem a mi esetünk. Hová züllött 33 év alatt 1956 testvéri egységben önfeláldozó, nagyszerű hősi népe, melyet körülcsodált a világ. A Rákosiénál is kártékonyabb volt Kádár–Aczél rezsimje, a történelem szemétdombjára lökte azt a népet, amely ötvenhatban világtörténelmet alkotott. Ma a volt kommunista országok között is a nemzetidegen legutolsó hely illeti.

Kerek fél évszázad óta pusztul a magyarság; pusztulásunk fékezésére érdemben szinte semmi sem történt, bár a „rendszerváltás” előtt mégis több (gyes), mint azóta – a magyar történelem söpredéke ez a mai társadalom. 2004-ben 82 százaléka tagadta meg nehezebb sorsú, idegen önkénynek kiszolgáltatott testvéreit. „Igen, mert féltette az életszínvonalát” – mentegették némelyek ezt a lealjasodást, holott épp ezzel a mentegéssel adták bizonyosságát: anyagi kockázatra hivatkozva tagadni meg nehezebb sorsú testvéreinket: maga a lealjasodás fenéke.

Hová züllött 1956 csudálatos népe, öt ember közül négyet a hatalom és a sajtó monopóliuma mivé nyomorított el!

Két-három békés évtized alatt ez a lakossággá züllesztett nemzet több magyar lelket gyilkolt ki a világból, mint ezer év háborúiban együttvéve összes ellensége: tatár, török, német, orosz.

Minden hiába? Azt az iszonyú erejű sodrást, amely a pusztulás partjára lökött bennünket, már lehetetlen fékezni, megállítani?

Ha így van, akkor számunkra a tisztességnek, a becsületnek egyetlen útja maradt: a Lehetetlen ostroma. ☒